

Sygn. akt: III U 907/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2015r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Beata Bielska
Protokolant:	sekretarz sądowy Ewelina Asztemborska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 stycznia 2015r. w O.

sprawy z odwołania K. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania K. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 30.09.2014r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje K. P. prawo do emerytury od dnia 1 września 2014 roku,
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt III U 907/14

UZASADNIENIE

K. P. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. z dnia 30.09.2014r. Nr (...), którą to decyzją ZUS odmówił mu prawa do emerytury wskazując, że na dzień 1.01.1999r. nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Odwołujący domagał się zaliczenia do pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) od 12.04.1978r. do 14.12.1978r. i od 01.02.1982r. do 31.10.1995r.

W uzasadnieniu wskazał, iż był zatrudniony na stanowisku brakarza, operatora maszyn i urządzeń-brygadzysty, mistrza produkcji i kierownika produkcji, a organ rentowy nie honoruje świadectwa pracy w szczególnych warunkach, wystawionego przez pracodawcę.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie. Podniósł, że K. P. nie spełnia warunków do przyznania wcześniejszej emerytury, gdyż pomimo osiągnięcia wymaganego wieku emerytalnego 60 lat i legitymowania się na dzień 1.01.1999r. ponad 25-letnim ogólnym stażem pracy, nie posiada wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy wskazał, że do pracy w szczególnych warunkach nie zaliczył okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) od 12.04.1978r. do 14.12.1978r., ponieważ w świadectwie pracy w szczególnych warunkach zakład pracy podał stanowisko brakarz a powołał się na dział i pozycję dotyczącą pracowników dozoru inżynieryjno-technicznego oraz nie zaliczył okresu od 01.02.1982r. do 31.10.1995r., ponieważ odwołujący był zatrudniony na stanowisku kierownika zmiany i nie przebywał przez cały czas w czasie zmiany roboczej przy pracownikach wykonujących prace w szczególnych warunkach, bowiem przebywał też z dala od stanowisk wymienionych w wykazie, wykonując np. prace administracyjno-biurowe. Z tych względów zdaniem organu rentowego zaskarżona decyzja jest prawidłowa.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 05.09.2014r. K. P. złożył w ZUS wniosek o emeryturę.

Po rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy w dniu 30.09.2014r. wydał zaskarżoną decyzję, w której odmówił mu prawa do emerytury wskazując, że odwołujący na dzień 1.01.1999r. nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu odwołanie od w/w decyzji ZUS jest zasadne.

Zgodnie z art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełni następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
- 2) w dniu wejścia w życie ustawy emerytalnej, tj. 1.01.1999r. ma wymagany 25-letni okres zatrudnienia (mężczyźni), w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach,
- 3) nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa,

Poza sporem jest, że odwołujący spełniał przesłanki określone w pkt 1 i pkt 3. Przedmiotem sporu było natomiast to, czy K. P. na datę 1.01.1999r. legitymował się 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach.

Z akt emerytalnych wynika, że przy ustalaniu prawa do emerytury ZUS uznał, że odwołujący na datę 1.01.1999r. legitymuje się okresem pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 3 lat 1 miesiąca i 17 dni.

Uwzględnienie odwołania było więc uzależnione od wykazania przez odwołującego, że w Przedsiębiorstwie (...) od 12.04.1978r. do 14.12.1978r. i od 01.02.1982r. do 31.10.1995r. pracował w szczególnych warunkach.

Na okoliczność tego zatrudnienia K. P. złożył do ZUS świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 08.08.2014r., wystawione przez (...) Sp. z o.o. w W. (następcę prawnego (...)), w którym wskazano, że w zakładzie tym odwołujący pracował od 12.04.1978r. do nadal, w tym w szczególnych warunkach od wykonywał prace w szczególnych warunkach:

- od 12.04.1978r. do 14.12.1978r. – na stanowisku brakarza, które odpowiada stanowisku w wykazie: kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług na wydziałach i oddziałach, w których jako podstawowe

wykonywane są prace wymienione w wykazie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r., tj. na stanowisku wskazanym w Wykazie A dział XIV poz. 24,

- od 15.12.1978r. do 31.12.1978r. – na stanowisku operator maszyn i urządzeń do produkcji betonu komórkowego, które odpowiada stanowisku maszynista maszyn obróbczych, wymienionym w Wykazie A Dziale V poz. 21 w/w Rozporządzenia,

- 01.01.1979r. do 30.04.1980r. – na stanowisku operatora maszyn i urządzeń do produkcji betonu komórkowego – brygadzysty, które odpowiada stanowisku w wykazie: dozór inżynieryjno-techniczny na wydziałach i oddziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. - Wykaz A dział XIV poz. 24,

- od 01.05.1980r. do 31.01.1982r. – na stanowisku mistrza produkcji, które odpowiada stanowisku w wykazie – dozór inżynieryjno-techniczny na wydziałach i oddziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. – Wykaz A Dział XIV poz. 24,

- 01.02.1982r. do 31.10.1995r. – na stanowisku kierownika zmiany, które odpowiada stanowisku w wykazie: dozór inżynieryjno-techniczny na wydziałach i oddziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. – Wykaz A Dział XIV poz. 24.

Na podstawie tego świadectwa ZUS uznał okresy od 15.12.1978r. do 31.12.1978r., od 01.01.1979r. do 30.04.1980r. i od 01.05.1980r. do 31.01.1982r.

Przedmiotem sporu były zaś okresy: od 12.04.1978r. do 14.12.1978r. – na stanowisku brakarza i od 01.02.1982r. do 31.10.1995r. – na stanowisku kierownika zmiany.

W ocenie Sądu do pracy w szczególnych warunkach należy zaliczyć oba te okresy.

K. P. wykazał, iż w okresie od 12.04.1978r. do 14.12.1978r. pracował w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku brakarza a w okresie od 01.02.1982r. do 31.10.1995r. na stanowisku kierownika zmiany, na którym sprawował dozór, o którym mowa w Wykazie A Dział XIV poz. 24 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W toku postępowania Sąd uzyskał akta osobowe K. P.. Zawarte tam dokumenty w postaci umowy o pracę i angaży potwierdzają fakt jego zatrudnienia w takich okresach i na takich stanowiskach, jak wskazano w świadectwie pracy w szczególnych warunkach, w tym w w/w spornych okresach.

Na okoliczność pracy K. P. i rodzaju wykonywanych przez niego czynności Sąd przesłuchał odwołującego oraz świadków E. B., R. C., J. M. i R. N..

K. P. zeznał, iż na początku zatrudnienia w (...), w 1978r., pracował jako brakarz i sprawdzał jakość wyprodukowanych bloczków betonowych. Z jego zeznań wynika, iż po wycięciu z bloczku kostki poddawał je próbie wytrzymałościowej przez szlifowanie i ściskanie na prasie.

Odwołujący zeznał, iż następnie pracował jako operator maszyn i urządzeń i na tym stanowisku obsługiwał wszystkie maszyny do produkcji betonu komórkowego z pyłów dymnicowych, początkowo był szeregowym pracownikiem a następnie brygadzystą pracującym. Z jego zeznań wynika, iż następnie został mistrzem produkcji i wówczas nadzorował pracowników na danej zmianie: pracowników pracujących przy maszynach do produkcji betonu, autoklawistów, młynarzy, sprzężarkowców, operatorów podawania popiołów. Odwołujący zeznał też, że na stanowisku kierownika zmiany wykonywał te same czynności, co mistrz produkcji.

Sąd dał wiarę w/w zeznaniom, gdyż zostały one potwierdzone zeznaniami świadków: E. B., R. C., J. M. i R. N..

Z zeznań świadków wynika, iż Zakład (...) zajmował się produkcją elementów budowlanych, bloczków gazobetonowych, tj. pustaków a w pewnym okresie robił też większe elementy gazobetonowe. W zakładzie była hala produkcyjna, zbiorniki z pyłem, z cementem, z wapnem, magazyn, autoklawy i magazyn techniczny.

E. B. pracował w (...) w latach 1977-2001 na stanowisku brygadzysty, mistrza zmiany i kierownika zmiany. Zeznał, że jako brygadzysta nadzorował pracowników obsługujących maszyny do produkcji betonu komórkowego z pyłów dymnicowych. Były to osoby zatrudnione na węźle betoniarskim, tj. dozowniku, przesuwnicach i rolkowcach, w komorze dojrzewania, układania i czyszczenia, ruszcie, krajalnicy, urządzeniach zbierających nadrost i urządzeniach spiętrzania odlewów i na autoklawizacji bloczków komórkowych.

Świadek zeznał, że mistrz zmiany i kierownik zmiany to równoległe stanowiska i na tych stanowiskach zarówno on, jak i odwołujący nadzorowali pracowników produkcji, pracujących na linii produkcji bloczków betonowych, w tym osoby obsługujące zbiorniki z pyłem. Świadek zeznał, że wszyscy pracownicy, za wyjątkiem magazynu, zajmowali się produkcją tych bloczków, pracownicy w magazynie mieli jednak oddzielnego przełożonego. Z jego zeznań wynika też, że wszyscy pracownicy produkcyjni pracowali przy produkcji betonu komórkowego z pyłów dymnicowych a świadek otrzymał świadectwo pracy w szczególnych warunkach z zakładu.

Świadek pytany o czynności brakarza zeznał, że brakarz to pracownik kontroli jakości. Brakarz sprawdzał parametry kostki, czy jest odpowiednio wytrzymała, z produkcji wychodził pustak o wymiarach np. 24 cm x 24 cm, a brakarz wycinał z niego mniejsze kostki, żeby sprawdzić ich wytrzymałość.

Świadek R. C. pracuje w zakładzie (...) od 1975r. do chwili obecnej. W okresie zatrudnienia pracował na stanowisku brakarza, brygadzysty, mistrza, kierownika zmiany a nadto na stanowisku zastępcy szefa produkcji. Świadek zeznał, iż do zadań brakarza należała ocena wizualna kostek i ich klasyfikacja. Także i on zeznał, iż K. P. jako brygadzysta nadzorował na danej zmianie pracowników pracujących przy produkcji bloczków betonowych a pracowników magazynu nadzorował odrębny mistrz.

J. M. pracował w (...) od 1985r. do 2014r. jako ślusarz remontowy, naprawiając maszyny na produkcji. Z jego zeznań wynika, iż ma przyznaną emeryturę z tytułu pracy w szczególnych warunkach a ZUS uznał mu okres pracy w zakładzie (...). Świadek zeznał, iż K. P. jako kierownik zmiany nadzorował też jego pracę oraz pracę elektryka zmianowego, pracującego przy usuwaniu awarii i wszystkich pracowników na produkcji.

R. N. pracował w (...) w latach 1989-1996 na stanowisku ślusarza mechanika a od 1986r. pracuje jako operator maszyn i urządzeń. Z jego zeznań wynika, iż na stanowisku ślusarza mechanika początkowo na warsztacie remontował urządzenia i maszyny a następnie jako mechanik zmianowy pracował przy naprawie awarii maszyn na produkcji. Świadek zeznał, iż mechanicy zmianowi byli służbą utrzymania ruchu i nadzorował ich mistrz oraz kierownik zmiany a mechaników warsztatowych nadzorował kierownik warsztatu.

Sąd dał wiarę zeznaniom w/w świadków. Pracowali oni z odwołującym albo byli przez niego nadzorowani, wiedzą więc, na czym polegały jego obowiązki.

Mając na uwadze w/w materiał dowodowy Sąd uznał, iż K. P. wykazał, że w spornych okresach pracował w szczególnych warunkach.

Zarówno z akt osobowych odwołującego, jak i świadectwa pracy w szczególnych warunkach wynika, iż był on zatrudniony w zakładzie (...) na stanowisku brakarza w okresie od 12.04.1978r. do 14.12.1978r. i wówczas jego czynności polegały na kontroli jakości wyprodukowanego betonu komórkowego z pyłów dymnicowych i pracował na wydziale, w których jako podstawowe wykonywano czynności produkcji elementów budowlanych z pyłów dymnicowych, a więc gdzie były wykonywane prace wymienione w wykazie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Z Wykazu A Dział V poz. 21 w/w Rozporządzenia wynika, iż prace przy produkcji materiałów budowlanych z pyłów dymnicowych są pracami w szczególnych warunkach. Z zeznań K. P. i wszystkich świadków jednoznacznie wynika zaś,

że zakład (...) zajmował się produkcją elementów budowlanych z pyłów dymnicowych: bloczków gazobetonowych, tj. pustaków a w pewnym okresie robił też większe elementy gazobetonowe. Kontrola jakości produkcji na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wskazane w Wykazie A w/w Rozporządzenia, jest pracą w szczególnych warunkach, o której mowa w Wykazie Dział XIV poz. 24 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r.

W okresie od 01.02.1982r. do 31.10.1995r. K. P. pracował na stanowisku kierownika zmiany i nadzorował pracowników zatrudnionych przy produkcji elementów betonowych z pyłów dymnicowych a nadto nadzorował elektryków zmianowych i ślusarzy zmianowych, którzy naprawiali urządzenia używane na produkcji. Zdaniem Sądu pracę tego rodzaju należy zaliczyć do pracy w szczególnych warunkach, wskazanej w Wykazie Dział XIV poz. 24 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r., sprawował bowiem dozór inżynieryjno-techniczny na wydziale, w którym jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

Zauważyć trzeba, że zgodnie z pkt 24 działu XIV wykazu A dozór inżynieryjno-techniczny powinien być sprawowany na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Znaczy to tyle, że praca zatrudnionych przy dozorze może być uznana jako wykonywana w szczególnych warunkach jedynie wówczas, gdy między profilem oddziału (wydziału) a pracami wskazanymi w rozporządzeniu istnieje relacja o kwalifikowanym charakterze. Ważne jest, czy dla osiągnięcia celu postawionego oddziałowi (wydziałowi) konieczne było wykonywanie prac wymienionych w Rozporządzeniu. W tym ujęciu termin "podstawowe" koncentruje uwagę nie na zbiorowości pracowników, ale na funkcji przypisanej wyodrębnionej strukturze pracodawcy. Przepis wyraźnie wskazuje, że zwrot "podstawowe" odnosi się do oddziałów i wydziałów. Oznacza to, że przy jego wykładni drugoplanowe znaczenie ma aspekt ilościowy. Nie jest aż tak ważne, ilu pracowników określonych specjalności było zatrudnionych, ważne przede wszystkim jest to, czy in gremio wykonywane przez tych pracowników prace miały charakter „podstawowy” w rozumieniu Rozporządzenia. Jest to zrozumiałe, jeżeli zważyć, że funkcją pkt 24 Działu XIV wykazu A stanowiącego załącznik do Rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest zapewnienie pracownikom sprawującym dozór w warunkach szkodliwych analogicznych praw do wcześniejszej emerytury. Nie ma wątpliwości, że osoba nadzorująca, mimo że nie wykonuje bezpośrednio pracy fizycznej, to jednak przebywając na oddziale (wydziale), na którym warunki pracy ujemnie wpływają na organizm człowieka, jest w podobny sposób narażona na negatywne skutki świadczonej pracy. Wizualizuje to sens posłużenia się przez ustawodawcę niedookreślonym zwrotem „podstawowe prace”. Stanowisko takie zajął Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 25.03.2014r. w sprawie III AUa 607/13 (LEX nr 1451576) a Sąd Okręgowy je podziela.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 03.12.2013r. (I UK 184/13, LEX nr 1448473) wskazał zaś, że objęcie nadzorem lub kontrolą, o których mowa w punkcie 24 działu XIV wykazu A, także innych prac niż wymienione w tym wykazie, nie wyłącza zakwalifikowania samego nadzoru lub kontroli jako pracy w szczególnych warunkach, jeżeli te inne (podlegające dozorowi lub kontroli) prace nie są na danym oddziale lub wydziale podstawowe. Osoba wykonująca dozór inżynieryjno-techniczny nad pracami wykonywanymi w warunkach zagrażających bezpieczeństwu nie musi bowiem stale przebywać na stanowiskach, gdzie jest wykonywana praca, a w zakresie jej obowiązków musi być przewidziane sporządzanie dokumentacji, planów organizacyjnych i innych czynności. W utrwalonym orzecznictwie zwraca się jednocześnie uwagę, że zachodzi potrzeba odróżnienia czynności administracyjno-biurowych ściśle związanych ze sprawowanym dozorem inżynieryjno-technicznym, od czynności, które nie pozostają w żadnym związku z tym dozorem i stanowią dodatkowe obowiązki. Czym innym jest bowiem wykonywanie czynności administracyjno-biurowych immanentnie związanych ze sprawowaniem dozoru inżynieryjno-technicznego, a czym innym wykonywanie w ramach zakresu obowiązków służbowych również innych czynności, niemających związku z wykonywaniem bezpośredniego dozoru nad procesem produkcji. Wówczas, gdy wykonywanie takich „pozostałych” czynności w ramach zakresu obowiązków na danym stanowisku pracy uniemożliwia sprawowanie dozoru stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie jest możliwe zaliczenie takiego okresu zatrudnienia do pracy w szczególnych warunkach.

Odnosząc powyższe rozważania do niniejszej sprawy należy podkreślić, iż zeznań wszystkich świadków wynika, że czynności K. P. jako kierownika zmiany polegały na nadzorze pracowników i wymagały jego ciągłej obecności przy nadzorowanych pracownikach. Nadto sam fakt, iż na tym stanowisku nadzorował również mechaników zmianowych i elektryków zmianowych nie zmienia faktu, iż był on zatrudniony w szczególnych warunkach. Do jego obowiązków należało bowiem nadzorowanie pracowników wykonujących czynności na podstawowym wydziale zakładu, jaki był wydział produkcji elementów betonowych, a w poz. 24 Wykazu A jest mowa o wydziałach i oddziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r.

Mając na uwadze całokształt w/w okoliczności i rozważań Sąd uznał, że zebrany materiał dowodowy wyjaśnia w sposób dostateczny sposób wykonywania pracy przez K. P. i pozwala na ocenę, że w spornych okresach zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) od 12.04.1978r. do 14.12.1978r. (8 miesięcy i 3 dni) i od 01.02.1982r. do 31.10.1995r. (13 lat 9 miesięcy) wykonywał on w pełnym wymiarze czasu pracę w szczególnych warunkach, wskazaną w Wykazie A Dziale XIV poz. 24 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Okresy te, łącznie z uwzględnionym przez ZUS okresem 3 lat 1 miesiąca i 17 dni dają łącznie 17 lat 6 miesięcy i 20 dni pracy w szczególnych warunkach.

Po zaliczeniu do pracy w szczególnych warunkach spornych okresów zatrudnienia odwołujący spełnił wszystkie przesłanki warunkujące nabycie uprawnień do wcześniejszej emerytury, wynikające z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd w oparciu o art. 477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 30.09.2014r. i przyznał K. P. prawo do emerytury począwszy od dnia 01.09.2014r., tj. miesiąca złożenia wniosku.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującemu prawo do emerytury, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego, co do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, tj. zarówno przyznającego prawo do świadczenia, jak też jego brak (wyrok SN z dnia 28.04.2010 r, II UK 330/09, LEX 604220).

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do obciążenia organu rentowego odpowiedzialnością za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji o przyznaniu odwołującemu prawa do emerytury. Wobec braków formalnych świadectwa pracy w szczególnych warunkach i konieczności wyjaśnienia sposobu wykonywania pracy na stanowisku kierownika zmiany zaistniała konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w celu ustalenia rodzaju wykonywanych przez niego czynności. Dopiero jego przeprowadzenie pozwoliło na zaliczenie spornych okresów do pracy w szczególnych warunkach. Z tych względów Sąd stwierdził brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.